

Januar 2015

„Kaže joj Isus: 'Daj mi da pijem!'“ (Jovan 4, 7)

Isus napušta Judeju i odlazi prema Galileji. Put ga vodi preko Samarije. Usred dana, pod užarenim suncem, umoran od hodanja, sedne na bunar koji je patrijarh Jakov izgradio pre 1700 godina. Žedan je, ali nema čime da zagrabi vodu. Bunar je dubok, 35 metara, što i danas može da se vidi.

Učenici su otišli u grad da kupe hranu. Isus je ostao sam. Dođe jedna žena s vrčem, a on je jednostavno zamoli da Mu da dâ pije. Molba se protivi tadašnjim običajima, jer muškarac se nikad direktno ne obraća ženi, pogotovo ako mu je nepoznata. Uz to, između Judejaca i Samarićana vladaju podele i verske predrasude. Isus je Jevrejin, a žena Samarićanka. Nesuglasice, pa čak i mržnja između dvaju naroda, imaju duboke istorijske i političke korene. Postoji još jedna pregrada između Njega i nje, moralne prirode. Samarićanka je imala više muževa i živi u nesređenim prilikama. Možda upravo zbog toga ne dolazi po vodu s drugim ženama, ujutru ili uveče, nego u neuobičajeno vreme, u podne – da bi izbegla njihove komentare.

Isus ne dozvoljava da Ga uslovljava bilo kakva prepreka i otvara dijalog sa strankinjom. Želi da uđe u njeno srce i traži joj:

„Daj mi da pijem!“

Čuva jedan dar za nju, dar žive vode. „Ako je ko žedan, neka dođe k Meni! Neka pije onaj ko veruje u Mene!“, čućemo Ga nešto kasnije kako viče u jerusalimskom hramu (Jovan 7, 37). Voda je bitna za svaku vrstu života, a čini se još dragocenija u suvim područjima kao što je Palestina. Isus želi da daruje „živu“ vodu, koja označava objavu Boga koji je Otac i ljubav, Duha Svetoga, božanskog života koji je došao da donese. Sve što On daruje živo je i za život: i On sam je „živi“ hleb (Jovan 6, 51), Reč je koja daruje život (Jovan 5, 25), On je jednostavno Život (Jovan 11, 25–26). Apostol Jovan, koji je bio svedok, reći će nam da Mu je na krstu jedan od vojnika kopljem probode bok i „odmah iziđe krv i voda“ (19, 34): to je najveći i potpuni dar sebe.

Ali Isus ne nameće. Ne kori je ni zbog njenog nesređenog života. On koji sve može da dâ – traži, jer stvarno Mu je potreban njen dar:

„Daj mi da pijem!“

Traži jer je umoran, žedan je. On, Gospodar života, postaje prosjak, ne skrivajući svoje stvarno čoveštvo.

Traži i zato što zna da kad ona daruje, lakše će se otvoriti i potom biti spremna da primi.

Od tog traženja započinje razgovor koji se sastoji od dokazivanja, nerazumevanja, objašnjavanja, posle

čega Isus može da otkrije svoj identitet. Dijalog je srušio barijere odbrane i doveo do otkrića istine, vode koju je On došao da donese. Žena ostavlja ono što joj je u tom trenutku bilo najdragocenije, svoj vrč, jer je pronašla potpuno drugačije bogatstvo, pa trči u grad da bi i ona započela dijalog sa susedima. Ni ona ne nameće, nego pripoveda šta se dogodilo, posreduje svoje iskustvo i raspituje se za čoveka koga je susrela, a koji joj je zatražio:

„Daj mi da pijem!“

Mislim da na ovoj stranici Jevanđelja možemo da izvučemo pouku za ekumenski dijalog na čiju se neophodnost podsećamo svake godine u ovom mesecu. Molitvena nedelja za jedinstvo hrišćana pomaže nam da se osvestimo o sablažnjivoj podeli među Crkvama koja traje već premnogo godina i poziva nas da ubrzamo put prema dubokom zajedništvu koje će prevladati svaku prepreku, onako kako je Isus prevladao podeljenosti između Jevreja i Samarićana.

Odsustvo jedinstva među hrišćanima samo je jedno od mnogih koja pogađaju najrazličitija područja, a sastoje se od nesporazuma i svađa u porodici ili u zgradi gde živimo, napetosti na poslu, gneva prema imigrantima... Pregrade koje nas često dele mogu da budu i društvene, političke, verske, ili jednostavno plod različitih kulturnih navika koje ne znamo da prihvatimo. One izazivaju sukobe između naroda i etničkih grupa, ali i neprijateljstvo u našem komšiluku. Ne bismo li mogli da se otvorimo drugome poput Isusa, prevladavši različitosti i predrasude? Zašto ne poslušati molbu za razumevanje, za pomoć, za malo pažnje, nezavisno od toga kako je izražena? I u onome ko je s protivničke strane ili iz druge kulturne, verske ili društvene sredine, krije se Isus koji nam se obraća i traži nam:

„Daj mi da pijem!“

Spontano nam dolazi u sećanje druga, slična Hristova reč, izgovorena na krstu, a nalazimo je takođe u Jovanovom jevanđelju: „Žedan sam“ (19, 28). To je iskonska potreba, izraz svake druge potrebe. U svakoj osobi s potrebama, nezaposlenoj, samoj, strancu, makar bila druge vere ili uverenja, makar bila neprijateljski raspoložena, možemo da prepoznamo Isusa koji nam govori: „Žedan sam“ i traži: „Daj mi da pijem.“ Dovoljno je da ponudimo čašu vode, kaže Jevanđelje, da bismo primili platu (*Mt 10, 42*), da bismo započeli dijalog koji iznova uspostavlja bratstvo.

I mi možemo da izrazimo svoje potrebe, ne stideći se što smo „žedni“, i da zatražimo: „Daj mi da pijem!“. Tako može da započne iskreni dijalog i konkretno zajedništvo, bez bojazni od različitosti, od rizika da podelimo svoje razmišljanje, i od prihvatanja razmišljanja drugoga. Oslanjajmo se prvenstveno na sposobnosti osobe koja je pred nama, na njene makar i skrivene vrednosti, kao što je učinio Isus koji je u ženi znao da prepozna nešto što On nije mogao da učini – da zagrabi vodu.

Fabio Čardi

Reč života na [hrvatskom](#) i na [mađarskom](#)